

Sygn. akt IV P 335/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Wawrzynów

Protokolant: Agnieszka Kohyt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 września 2013 r. w. W.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o.w. W.

przeciwko E. W.

o zapłatę odszkodowania

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) Sp. z o.o.w. W. na rzecz pozwanej E. W. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o.w. W., pozwem z dnia 11 kwietnia 2013r. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. W. kwoty 6.100 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że pozwana była zatrudniona u powoda od dnia 12 lipca 2010r. do dnia 1 grudnia 2012r. W dniu 14 lipca 2010r. pozwana przyjęła odpowiedzialność materialną za mienie powierzone jej przez pracodawcę z obowiązkiem zwrotu oraz za wszelkie szkody wyrządzone przez pozwaną w mieniu powoda. W dniu 29 września 2012r. powód w wyniku przeprowadzonej inwentaryzacji stwierdził braki w powierzonym mieniu. W drodze korespondencji mailowej wezwał pozwaną do zwrotu majątku jej powierzonego. Pozwana odmówiła stawienia się w siedzibie powoda. Zdaniem powoda, do dnia wniesienia pozwu pozwana nie rozliczyła się z powierzonym mieniem.

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 czerwca 2013r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zarzuciła powodowi fikcyjność dochodzonego roszczenia oraz nie wykazanie szkody.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że od dnia 10 września 2012r. przebywała na zwolnieniu chorobowym. W dniu 1 grudnia 2012 pozwana prawidłowo rozliczyła się z pozwanym, uzyskując stosowne potwierdzenie.

W dalszych pismach procesowych oraz w toku rozprawy, strony podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. Ś. była zatrudniona u powoda (...) Sp. z o.o.w. W. od dnia 12 lipca 2010r. do dnia 30 czerwca 2011r. na stanowisku doradcy ds. sprzedaży samochodów oraz od dnia 1 lipca 2011r. do dnia 1 grudnia 2012r. na stanowisku kierownika działu handlowego.

W dniu 16 listopada 2012r. pozwana wypowiedziała łączącą strony umowę o pracę, z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 1 grudnia 2012r.

Bezsporne, a nadto potwierdzone dowodami:

- świadectwo pracy k. 5;
- zaświadczenie zatrudnienia k. 51;
- umowy o pracę, wypowiedzenie umowy o pracę - akta osobowe.

W dniu 14 lipca 2010r. pozwana podpisała oświadczenie, w którym przyjęła pełną odpowiedzialność materialną za wszelkie szkody wyrządzone przez pozwaną w sposób zawiniony w mieniu pracodawcy, w szczególności w składnikach majątku zakładu lub w mieniu powierzonym.

Jednocześnie pozwana przyjęła pełną odpowiedzialność materialną za szkody powstałe w mieniu pracodawcy, stanowiącym wyposażenie stanowiska pracy, bądź powierzonym przez pracodawcę, wynikające z niewłaściwego wykonywania obowiązków pracowniczych. W przypadku braków lub szkód pozwana miała niezwłocznie informować o tym pracodawcę na piśmie.

Przed objęciem przez pozwaną stanowiska -kierownika, w dziale handlowym nie było przeprowadzonej inwentaryzacji.

Pozwanej E. W. nigdy nie przekazano nadzoru nad antenami samochodowymi ani kluczykami zapasowymi do aut testowych w formie protokołu zdawczo-odbiorczego. Pozwana przejmując stanowisko kierownika działu handlowego nie kwitowała nigdy odbioru tych przedmiotów.

Dowód:

- oświadczenie pozwanej z dnia 14 lipca 2010r. k. 7;
- oświadczenie pozwanej z dnia 14 lipca 2010r. k. 8;
- zeznania świadka K. K. k.59-60;
- zeznania prezes strony powodowej k.65;
- zeznania pozwanej E. W. k. 66.

Od dnia 10 września 2012r. do końca listopada 2012r. pozwana przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Pismem z dnia 10 września 2013r. strona powodowa wezwał pozwaną pisemnie do stawienia się w siedzibie pracodawcy, celem rozliczenia się z powierzonego majątku. Wezwanie nie zostało doręczone pozwanej przez powoda. W dniu 10 września 2012r. nie stwierdzono braków w mieniu powoda.

W dniu 29 września 2012r. powód sporządził protokół z inwentaryzacji majątku powierzonego w zarząd pozwanej. W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono brak 4 anten samochodowych o łącznej wartości 920 zł, a także brak kluczyków zapasowych do samochodów testowych o łącznej wartości 5200 zł. Pozwana nie uczestniczyła w przeprowadzonej inwentaryzacji. Nie była o niej powiadomiona.

Strona powodowa nie posiadała żadnych pisemnych zarządzeń i instrukcji dotyczącym gospodarki materiałowej. Anteny do samochodów nie były opisane, ponumerowane, podobnie kluczyki do aut testowych. Anteny do samochodów znajdowały się w ogólnodostępnej szafce z meblami, natomiast kluczyki w kasetkach. Kasetki z kluczykami znajdowały się w otwartej szafce, do której zamka był włożony klucz. Każdy z pracowników powoda, w

tym członkowie zarządu, a także klienci wchodzący do pokoju pozwanej posiadali dostęp do kluczyków i anten. W przedsiębiorstwie powoda nie obowiązywały nakazy zamykania szafki z kluczami ani kasetek.

Codziennie w pokoju pozwanej przebywało ok. 5-6 osób. Drzwi do pokoju były zawsze otwarte w czasie dnia pracy.

Na przełomie września-października 2012r. doszło do reorganizacji stanowiska pracy pozwanej. Pozwana w tym czasie w dalszym ciągu przebywała na zwolnieniu lekarskim i nie przebywała w pracy. W wyniku reorganizacji do pokoju, który uprzednio zajmowała pozwana, dołączono dział szkód, zwiększając tym samym ilość osób w pokoju (o 3 osoby). Pomieszczenie zostało całkowicie przemeblowane. W czasie reorganizacji nie stwierdzono braków w mieniu powoda.

W październiku 2012r. na miejsce pozwanej został zatrudniony K. K., który nie przeprowadził inwentaryzacji mienia powoda.

Auta testowe były zmieniane bardzo często, przeważnie co 6 miesięcy. Nie zdarzyło się, zarówno przed inwentaryzacją jak i po, aby strona powodowa sprzedała auto bez kluczyków zapasowych lub anteny.

Nadzór nad samochodami testowymi miał M. K. - kierownik serwisu. Samochód (testowy lub nowy) był przekazywany do działu handlowego, z chwilą wydawania go klientowi. Kierownik serwisu przekazywał kierownikowi handlowemu samochód z kluczykami i nie pobierał przy tym żadnego pokwitowani.

Dowód:

- zeznania świadka W. Z. (1) k. 59v.;
- zeznania świadka K. K. k. 59v.;
- zeznania świadka T. W. (1) k. 60;
- zeznania świadka M. K. k. 60;
- zeznania świadka M. G. k. 60;
- zeznania stron k. 65-66;
- wezwanie do stawienia k. 9;
- protokół stwierdzenia braków k. 10;
- świadectwo pracy k. 6;
- akta pracownika.

W dniu 22 listopada 2012r. pozwana zgłosiła do Okręgowego Inspektoratu Pracy skargę o naruszenie prawa pracownika przez powoda, a polegające głównie na zmniejszeniu wynagrodzenia zasadniczego, łamaniu terminowego wypłacania wynagrodzenia, obciążania pracownika dodatkowymi kosztami, braku naliczania dodatków do wynagrodzenia.

W wyniku przeprowadzonej kontroli, ustalono, że zarzuty pozwanej były zasadne.

Dowód:

- zgłoszenie skargi z dnia 22 listopada 2012r. k. 33-34;
- pismo Inspektora Pracy z dnia 21 stycznia 2013r. k. 35-36;

W dniu 1 grudnia 2012r. pozwana przysłała z kartą obiegową do powoda, którą podpisali K. K. i M. K., potwierdzając rozliczenie się z mienia powierzonego.

W dniu 13 grudnia 2012r. pozwana wysłała do powoda e-maila z pytaniem, dlaczego otrzymała niższy przelew wynagrodzenia za pracę.

W dniu 31 stycznia 2013r. powód powiadomił pozwaną, iż różnica wynika z wstrzymania wypłaty na skutek nie rozliczenia się z powierzonego mienia. W kolejnej wiadomości e-mail, poinformowano pozwaną o konieczności stawienia się w siedzibie powoda, w celu rozliczenia się z powierzonego mienia.

W dniu 4 lutego 2013r. powódka, za pośrednictwem wiadomości e-mail, odmówiła stawienia się w siedzibie powoda, z powodu rozwiązania stosunku pracy.

Dowód:

- wiadomość e-mail pozwanej z dnia 13 grudnia 2012r. k. 12, 37;
- wiadomość e-mail powoda z dnia 13 grudnia 2012r. k. 38;
- wiadomość e-mail powoda z dnia 31 stycznia 2013r. k. 12, 39;
- wiadomość e-mail powoda z dnia 31 stycznia 2013r. k. 11, 40;
- wiadomość e-mail pozwanej z dnia 4 lutego 2013r. k. 11, 42.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy miał świadomość, że decydujące dla rozstrzygnięcia zasadności powództwa będzie ustalenie czy pracodawca w sposób prawidłowy powierzył mienie pozwanej oraz czy pozwana z tego mienia się rozliczyła.

Na wstępie należy zauważyć, że zeznania świadków jak i stron w przedmiotowej sprawie, właściwie nie pozostawały ze sobą sprzeczne. Jedynie w zakresie ilości pracujących w pokoju osób oraz dokładnej daty przeprowadzenia reorganizacji miejsca pracy pozwanej, pomiędzy świadkami doszło do rozbieżności.

Sąd uznał zeznania świadka W. Z. (1) za w częściowo wiarygodne. Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka, w części, w której twierdził, iż do inwentaryzacji w dniu 29 września 2012r. nie doszło. Powyższe zostało potwierdzone przez świadków M. G. oraz M. K., a także przez dokument w postaci protokołu stwierdzającego braki w mieniu powoda. Sąd nie oceniał w tym zakresie zeznania świadka T. W. (1), ponieważ nie miał on wiedzy na ten temat.

Rozbieżności pomiędzy świadkami dotyczyły również okresu w jakim doszło do reorganizacji stanowiska pracy pozwanej. Jako najbardziej prawdopodobny Sąd uznał przełom września i października 2012r., z uwagi na fakt, że wszyscy świadkowie umiejscowili to zdarzenie w powyższym okresie.

Rozbieżności pomiędzy świadkami dotyczyły również ilości osób znajdujących się w pokoju, w którym pracowała pozwana oraz znajdowało się utracone mienie powoda. Sąd uznał w tym zakresie za w pełni wiarygodne zeznania świadka T. W. (2) oraz M. K., którym w części odpowiadały zeznania pozostałych świadków jak i stron. W ten sposób Sąd ustalił, że do pokoju pozwanej swobodny dostęp mieli zarówno pracownicy powoda, jak i klienci.

Zgodnie z art. 124 k.p. pracownik, któremu powierzono mienie z obowiązkiem zwrotu albo wyliczenia się mienie, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu. Koniecznymi przesłankami odpowiedzialności pracownika są prawidłowe powierzenie mienia w warunkach umożliwiających jego strzeżenie oraz nie rozliczenie się

przez niego z tego mienia. Rozliczenie się przez pracownika z powierzonego mienia polega na wykazaniu, że pozostaje ono nadal pod jego pieczęcią lub że zostało rozdysponowane niezgodnie z prawem.

Zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

Dlatego też powód powinien udowodnić zarówno prawidłowe powierzenie mienia, jak i nie rozliczenie się z niego przez pracownika. Zgodnie z art. 124 par. 3 k.p. przyjmującym domniemanie odpowiedzialności pracownika, pozwana chcąc uwolnić się od odpowiedzialności powinna z kolei udowodnić, że szkoda powstała z przyczyn od niej niezależnych.

Zdaniem Sądu, prawidłowe powierzenie mienia nie zostało udowodnione przez powoda. W przedmiotowej sprawie należy zauważyć, że oświadczenie złożone przez pozwaną jest ogólnikowe i nie zawiera wskazania przedmiotów, za które pozwana odpowiada. Natomiast, prawidłowe powierzenie musi zapewnić udział pracownika przy ustalaniu ilości i jakości przekazanego mu mienia. Postuluje się również, aby powyższe okoliczności zostały potwierdzenie pisemnie.

W tym miejscu należy wskazać, że pomieszczenie w którym znajdowało się mienie powoda, było ogólnodostępne. Właściwie nawet osoba postronna mogła do niego przyjść i zabrać kluczyki oraz anteny. Nie sporządzano przy tym żadnych protokołów zdawczo-odbiorczych. Szafki, w których znajdowało się mienie powoda były otwarte, a jedyną barierą przed dostępem do kluczyków od samochodów stanowiła plastikowa kasetka. Zgodnie z zeznaniem świadka W. Z. (2), nie było nawet nakazu zamykania powyższej kasetki. Z kolei świadek T. W. (2) wskazał, że za anteny i kluczyki nikt nie odpowiadał, ponieważ było one ogólnodostępne. Ten sam świadek wskazał również, że nie zamykano też drzwi od pokoju pozwanej.

Dodatkowo, w okresie dochodzonego przez powoda roszczenia, doszło do reorganizacji stanowiska pracy pozwanej i zajęciu jej miejsca przez innych pracownika. Charakterystyczny jest przy tym, że w momencie objęcia stanowiska pracy przez nowych pracowników nie dochodziło do przeprowadzenia inwentaryzacji. Tym samym to brak odpowiednich procedur, a nie niedochowanie przez pozwaną obowiązków, doprowadził do utraty mienia powoda. Nadto, podkreślenia wymaga, że w okresie w którym najprawdopodobniej doszło do utraty mienia, pozwana nie przebywała w zakładzie pracy, do którego wróciła dopiero 1 grudnia 2012r., wraz z kartą obiegową (m.in. zeznania świadków M. G., K. K.). Pozwana uzyskała jednocześnie od pracowników powoda potwierdzenie, że w sposób prawidłowy rozliczyła się z powierzonego mienia.

Zdaniem Sądu, całkowity brak warunków umożliwiających dopilnowanie powierzonego mienia wywołuje takie same skutki jak jego wadliwe powierzenie. Zgodnie bowiem z art. 117 k.p. w zw. z art. 127 k.p. pracownik nie ponosi odpowiedzialności za szkodę w mieniu, w zakresie w jakim pracodawca przyczynił się do jej powstania albo zwiększania. Dlatego też pozwana nie może odpowiadać na podstawie art. 124 k.p., lecz jedynie na podstawie art. 114 k.p. Nadto należy wskazać, że również na powyższej podstawie prawnej z przyczyn organizacji pracy, na którą powód pozwalał i której nawet po rozwiązaniu umowy z pozwaną nie zmienił, nie można się doszukać związku przyczynowego pomiędzy stratą powoda a niedochowaniem przez pozwaną obowiązków. Pozwana nie przebywając fizycznie w pracy nie miała możliwości uchronić powoda od utraty mienia. Nadto, raz jeszcze należy wskazać, że procedura odbioru kluczyków i anten, brak prowadzenia bieżących protokołów zdawczo-odbiorczych, w zasadzie czyni niemożliwym do ustalenia, kto tak naprawdę odpowiada za ich utratę oraz kiedy do niej doszło. Być może przy poprzedniej inwentaryzacji ilość anten i kluczyków do aut zapasowych został a źle policzona.

W ocenie Sądu, podpisanie przez pozwaną oświadczenie o ponoszeniu omawianej odpowiedzialności ma jedynie znaczenie dowodowe, w zakresie udowodnienia, iż pozwana powyższe oświadczenie podpisała. Pracownik nie może ponosić odpowiedzialności, jeżeli nie powierzono mu prawidłowo mienia w warunkach umożliwiających dopilnowanie go, i odwrotnie – ponosi odpowiedzialność pomimo braku złożenia oświadczenia, gdy mienie zostało

powierzone prawidłowo i pracodawca stworzył odpowiednie warunki do jego strzeżenia. Powyższe okoliczności w przedmiotowej sprawie nie zaszyły. Podkreślić należy, że nie została przeprowadzona inwentaryzacja działu handlowego przy awansowaniu pozwanej. W zakładzie (...) Sp. z o.o. nie istniały również żadne pisemne zarządzenia wydane przez zarząd dotyczące zarządzania gospodarką materiałową.

Na marginesie należy wskazać, że o ile można uznać, iż powód udowodnił powstanie szkody, to w żaden sposób nie udowodnił jej powstania w okresie dochodzonym roszczeniem. Nie wykazał również wysokości poniesionej szkody, nie przedstawił żadnej faktury, dowodu zapłaty za dodatkowo zakupione anteny, kluczyki itp. a z zeznań świadków jaki samych stron wynikało, że nie zdarzyła się sprzedaż auta testowego bez kluczyków zapasowych lub anteny.

Z uwagi na fakt, że powód nie wykazał prawidłowego powierzenia mienia oraz nie rozliczenia się przez pozwaną z powierzonego mienia, w tym związku przyczynowego pomiędzy stratą oraz zachowaniem pozwanej nie może skutecznie dochodzić odszkodowania na podstawie art. 124 k.p. oraz art. 114 k.p.

Mając powyższe na uwadze, pozew należało w całości oddalić.

W pkt. II. wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 w zw. z § 11 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 ze zm.) w kwocie 900 zł powiększonej tytułem poniesionej przez stronę pozwaną opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zważywszy na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku

Zarządzenie:

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
- 3) kal. 14 dni

W. 13 września 2013r.